

Timofei Buzarupta

Nicolai Costenco

Stau ingandurati voinicii.
Gandurile parca-s spice,
cu-mblaciul, pe fatare,
batute de fistecare.
Timofei s-a mai foit,
bombanind s-a mocosit,
de la gura
legatura

o da jos, si le arata
buza de sus taiata.
Ori radea, ori ca ranjea,
salba dintilor sticlea;
si pe obraji avea semne
de cosor. Ca sa se-ndemne,
vorbei sa-i gaseasca sfarcul
si sa lamureasca talcul,
scoate-o plosca de mazal
si la gura gal! gal! gal!
Sta un buc la nas cu maneca.
Ei, de-amu ramane ca
sa va zic. Precum vedeti
dupa mandrele-mi musteti
care n-au de unde creste
daca rad, rad iepureste.
Maica, femeie sarmana,
nu stiu ori c-a fost vadana,
n-am s-o judec, fratiori:
maica n-ai de doua ori!
Ori poate-s facut din flori
La Sarcu-mazilu-n casa
robotea de chelareasa.
Intr-o noapte, in cel sat,
pe mazilul cel bogat
voiniceii l-au calcat;
nu l-au calcat de batran,
da de lacom si hain!
Au venit, de buna sama,
vamesii sa-i ieie vama!

Cum dadu ochii cu ceata,
pe maneca a bagat-o!
Dardaia, se balbaia,

nestiind de un s-o ia.
De luat stia el: bani
de la oamenii sarmani!
N-a mai fost altul,
sa beie
ca dans sange din femeie!
De-asa bogatie mare,
curtea-i era a fatare
Iar el ne hranea cu chita
uscata ori mucezita,
ca sa nu se treaca, cica.
La sirag, si-acea margica
s-a lipit. N-a fost alt chip:
cum freci oala cu nisip,
l-au felezuit voinicii,
ca nici car! n-a prins a zice.
Au strans satul la-mparteala
si-au propus asa tocmeala
tot ce vor primi saracii,
nu mai au de veci a-ntoarce
Sarcului, mazilului.
Altfel vai de steaua lui!
Vezi pamantul este unul,
unul sa fie si bunul!
Tu ai gust si lumea are,
nu-ti fie cu suparare.
In fantana neimblata
apa rea la gust s-arata.

Si agoniseala moarta
cariul care-o roade-l poarta.
Si rau nu poate sa-ti paie,
stai ca cainele pe paie,
nici tu nu vei manca,
nici altuia nu vei da,
apoi n-a mai merge-asa,
ca nu esti mare pasa!
Esti crestin? Esti moldovan?
Apoi de ce esti hiclean!
Nu e bine! Nu e bine!
Fratilor! Intrati in paine,
spargeti usile la heiuri,
luati putini, luati meiuri,
si aceasta imparteala
s-o faceti cu socoteala,
nu de alta, da-i pacat
sa ne iasa vorbe-n sat.
Si lasati si dumnealui,

cat se cere omului
cumpanit, bisericos,
mai mult ce-o duce in post .
Sarcul cela coscogea
matahala se bocea,
cusma-n pumni o tot strangea,
parc-ar fi stors zar din ea.
Eu, vazandu-l ce-i spasit,
in ras vesel am buhnit;
si vazandu-l ce-i botos,
ma zgarcii de ras pe jos.

Dar stapanul
si paganul,
parca-l ineca veninul!
Ceata numai a plecat
cu haidaii m-a-nsfacat:
De stapan iti bati joc, Ham?!
Caine rapanos de neam!
Sa te-nvat, cum se numeste
daca razi sa-mi razi
manzeste!
Cu cosor u buza-mi taie.
Razi! De ce nu razi, potaie!
Razi, tigoare, ca-ti fac star vul
de ras! si trecea cu varful
pe obraji. Pocit, crestat,
ca un drac impelitat,
m-a lasat de rasul satului,
de pomina olatului.
Am crescut ca maracinii,
de mine-mi era r usine.
Nici tu joc,
nici sezatori,
nici tu fete,
nici feciori
De ochii lumii departe,
vacaream. Cand, iata, soarta
mi l-a scos in dr um
pe fratele Paun.
Pe mazil mi l-a-nsfacat,
si cum mi l-a judecat?

De coada de cal salbatic,
cal cu ochii de jaratic,
l-a legat,
cu un sac de nuci inflat;
maiculita a bocit,

popa doar l-a pomenit;
satul, cand il pomeneste,
mai mult rade, nu boceste.
In loc de mazil, pacatul
l-a adus in sat pe-un altul,
un nepot, om venetic:
da un bob, da-i cetveric!
Imi prieste, cum zic, mie,
numai duh de voinicie:
prin cei capcauni mai suflu
si mai usurat rasuflu.
Fratilor, oare ce-ar fi,
la nepot de am pofti?
Ion Fagadaru:
Fratilor, cat despre mine,
N-ar fi rau, sa hie ghine!
Pribeagul:
Curgi, rau al lacrimilor negre,
prin tar mii jalei noastre, curgi.
Avere-lipitoare pietre,
nu numai inimi, piata, sugi!

Izvor de omucideri, cazne,
al sangelui inveninat pojar,
stihie aducatoare de naprasna,
avere diavolesc intins pahar!
Comoara lumii este glia-sora.
Satula-n groapa, lacomie, cand
vei zace?
Veni-va ziua cand a tuturor
deopotriva vor fi lumina, painea,
pacea?
Paun:
De-am por nit, asa-om ur ma:
Jora, spune-ti patima.